

ק"פ 39181/10/19 - אביגדור ליברמן, מפלגת ישראל ביתנו מ.ר. נגד יואב יצחק, עיתונות זהב בע"מ

בית משפט השלום בפתח תקווה

ק"פ 39181-10-19 מפלגת ישראל ביתנו מ.ר. 599000429 ואח' נ' עיתונות זהב בע"מ ואח'

בפני	כבוד השופטת אליאנא דניאלי
הקובלים	1. אביגדור ליברמן 2. מפלגת ישראל ביתנו מ.ר.
נגד	
הנאשמים	1. יואב יצחק 2. עיתונות זהב בע"מ

החלטה

החלטה זו עניינה בבקשות שני הצדדים להתיר להם הגשת ראיות נוספות, הגם שהסתיימה הבאת הראיות והתיק נקבע להגשת הסיכומים.

השתלשלות ההליך

עניינה של הקובלנה הפלילית שבפניי בפרסומים שנעשו על פי הנטען כנגד הקובלים, ומהווים לשיטתם לשון הרע.

במסגרת הבאת הראיות העידו הקובל כחלק מפרשת התביעה, והנאשם כחלק מפרשת ההגנה.

כאמור, התיק נקבע להגשת סיכומי הצדדים.

ימים ספורים טרם מועד הגשת סיכומי הקובלים, הגישו הקובלים בקשה להוספת ראיות, ומספר ימים לאחר מכן ביקשו גם הנאשמים להגיש ראיה חדשה, ואף לזמן לחקירה נגדית נוספת את הקובל.

בנסיבות אלו קבעתי כי מועד הגשת הסיכומים ידחה עד לאחר ההכרעה בבקשות.

להלן תפורטנה שתי הבקשות, והתגובות להן.

בקשת הקובל והתגובה לה

לטענת הקובלים, ביום 22.1.2021 החלו הנאשמים ב"מתקפה מתוזמרת", באמצעות אתר האינטרנט News 1

(להלן: "האתר") ובטוויטר, כנגד הקובלים וכן כנגד בא כוחם.

נטען כי בשני פרסומים באתר מהימים 23.1.2021 ו-30.1.2021, חזרו והפנו לפרסומיהם נשוא האישום השני שעניינו בהקמת הישוב נווה תמרים. כן פצחו במתקפה על בא כוח הקובלים, כשבפרסום מיום 22.1.2021 "קבעו" כי ב"כ הקובלים חרג מכללי האתיקה של לשכת עורכי הדין ופרסם "מידע מטעה ושיקרי" בקשר לייצוגם של הקובל ומר מיכאל צ'רנוי (בעניינים שאינם נשוא הקובלנה), לכאורה "על חשבוננו" של עו"ד ויינרוט ז"ל.

עוד מציינים הקובלים כי ביום 31.1.2021 חזר נאשם 1 וציין בטוויטר את פרסומיו נגד הקובלים ובא כוחם, תוך שימוש בדברי בלע וארס, במסגרתם כתב בין היתר כי הקובל רמאי, מושחת, מסוכן, מאפיוז וכיוצא בזה.

נטען כי פרסומים אלו ואחרים מבססים כשלעצמם את כוונת הנאשמים לפגוע בקובלים, ומאחר שבהתאם לפסיקה ניתן ללמוד על הכוונה לפגוע אף מפרסומים שנעשו לאחר הפרסום נשוא התביעה/קובלנה, התבקש לאפשר את צירוף הפרסומים לראיות הקובלים, כמו גם את חילופי הדואר האלקטרוני בין נאשם 1 לב"כ הקובלים לאחר הפרסומים, לצד מכתבים שקיבל ב"כ הקובלים מעו"ד דר' יחיאל ויינרוט, בנו של עו"ד ויינרוט ז"ל, מקובל 1 ומצ'רנוי, המפריכים את הפרסומים הנידונים, אליהם מתייחסים הקובלים כאל פרסומי שקר.

נטען כי הדברים יפים ביתר שאת משמדובר בפרסומי שקר הנעשים במהלך תקופת בחירות, ובפרסומים שנעשים לגבי ב"כ הקובלים במהלך משפט נגד הנאשמים, בדרך שיש בא כדי להלך אימים על בא כוחם בהאשמות שווא.

הנאשמים בתגובה, טוענים כי הבקשה מופרכת עובדתית ומשפטית.

בהתייחסם לטענה בדבר פרסומים כנגד ב"כ הקובלים, נטען כי הטענה שפרסום נגד ב"כ הקובלים יכול לבסס כוונה לפגוע היא טענת הבל, וכי בידי הנאשמים ראיות כדי לבסס שהפרסומים כנגד ב"כ הקובלים אינם לשון הרע. הוכחה הטענה כי הנאשמים מתנכלים לעו"ד קוסטליץ בשל ייצוג הקובלים, וכן נטען כי עו"ד קוסטליץ החל בייצוג הקובלים לאחר שהנאשמים פרסמו קודם לכן כתבה באתר, בה יוחס לו ייצוג אחר תוך ניגוד עניינים.

עוד נטען, כי לא ניתן להניח, כטענת ב"כ הקובלים, כי הדברים שפורסמו בעניינו הם שקר.

אשר לפרסומים בעניין הקובלים, נטען גם בעניין זה כי על מנת לקבוע אם הם מהווים לשון הרע יש לנהל הליך משפטי, ולא ניתן לצאת מנקודת הנחה כאילו עסקינן בעובדות ידועות ומוסכמות.

לפיכך, אין מדובר בבקשה להבאת ראיות כי אם בבקשה לתיקון הקובלנה, הדורשת ניהול הליך לגבי הפרסומים החדשים, על מנת לבסס את הטענה כי הם מהווים לשון הרע וכי יש בהם כדי ללמד על כוונה לפגוע באשר לפרסומים שנעשו כשנה קודם לכן.

זאת ועוד - על היסוד העובדתי להתקיים לצד היסוד נפשי, ואין לאפשר מסע בזמן בו קיים פער בין כשנה בין שני היסודות.

הבקשה הוגשה ממניעים פסולים שעניינם דחיית פרסום פסק הדין, יצירת אווירה שלילית כלפי הנאשמים, וניסיון לסתימת פיות ולהפסקת הסיקור בעניינם של הקובלים.

בקשת הנאשמים והתגובה לה

הנאשמים ביקשו כי אורה על זימונו של הקובל להמשיך חקירה נגדית, על מנת להציג בפניו ראיה חדשה.

נטען כי ביום 25.1.2021 התראין הקובל למהדורת החדשות של ערוץ 13, וכי הנאשם נחשף לראיון ימים ספורים לאחר מכן, במסגרת התכנית "מהצד השני", אשר עסקה בניתוח תוכן הריאיון, תוך שצוין באותה תכנית כי דברי הקובל אינם נכונים.

נטען כי הקובל התייחס באותו ראיון למידע אותו קיבל לכאורה ממקור מוסמך במשרד הבריאות, לפיו משרד הבריאות מסתיר מידע כי מאות אנשים נדבקו בנגיף הקורונה גם לאחר קבלת החיסון השני.

את המידע מסר הקובל לכאורה מתוך טעמים פוליטיים ומפלגתיים, ומתוך כוונה לפגוע בראש הממשלה ובשר הבריאות, כשהוא מאשים למעשה במות מאות אזרחים.

נטען כי הקובל מתיר לעצמו את שהוא מבקש למנוע מהנאשמים; קרי - הוא מסתמך על מקור עלום, הגם שמשרד הבריאות לא הטיל איפול על מספר הנדבקים מבין מקבלי החיסון השני, והגם שנתוני משרד הבריאות מפריכים את טענות הקובל.

עסקינן במוסר כפול, ואף בהתנהלות אתית פסולה ובניגוד לכללי האתיקה של חברי הכנסת, האוסרים על חברי הכנסת לנצל מידע שהגיע אליהם תוך מילוי תפקידם, ולמטרות אישיות.

הראיה נוצרה אך עתה, ולפיכך לא ניתן היה להציגה בשלב קודם של ההליך.

הקובלים טענו בתגובה כי דין הבקשה להידחות.

לטענתם, הנאשמים לא הצליחו להצביע על רלבנטיות כלשהי של הראיה שברצונם להגיש, להליך, ואין בכוחה של הראיה כדי לשפוך אור חדש על ההליך, שכן אין קשר בינו לבין החיסונים הניתנים לציבור נגד נגיף הקורונה.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי את טעמיי הבקשות והתגובות להן, ובשים לב להוראות החוק, להלכה הפסוקה ולשלב בו מצוי ההליך, באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשות להידחות, ואסביר טעמיי;

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשות מצויה בגדרי סעיף 167 בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ"), אשר מעניק לבית המשפט סמכות להורות על הבאת ראיות נוספות:

"סיימו בעלי הדין הבאת ראיותיהם, רשאי בית המשפט, אם ראה צורך בכך, להורות על הזמנת עד - ואפילו כבר נשמעה עדותו בפני בית המשפט - ועל הבאת ראיות אחרות, אם לבקשת בעלי דין ואם מיזמת בית המשפט".

מושכלות היסוד הן כי בעלי הדין נדרשים ככלל להביא ראיותיהם כמקשה אחת במסגרת פרשות התביעה וההגנה. הוראות החוק מעגנות את השמירה על כללי הפרוצדורה, המהווים נדבך מרכזי וחשוב בניהולו של ההליך הפלילי, כחלק מהצורך לעמוד במסגרת דיונית בהירה וברורה.

סעיף 167 בחסד"פ מהווה חריג לכלל, ומבטא איזון ראוי בין הצורך לשמור על הסדר המקובל של ניהול המשפט, בהתאם לחוק ולדיני הפרוצדורה, לבין הצורך בהגמשה דיונית שמטרתה למנוע עיוות דין (ר' ע"פ 8507/18 פלוני נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 9.9.20 (פורסם בנבו)).

נקבע לא אחת כי עמידה במסגרת הדיונית, אינה דבר של מה בכך והיא נועדה מחד לאפשר למאשימה להביא את ראיותיה לשם הוכחת אשמת הנאשם, ומנגד לשרת את הנאשם ולמנוע את קיפוח זכויותיו.

בהתאמה, בהתייחסה לסמכות המוקנית לבית המשפט מכח סעיף 167 בחסד"פ, קבעה הפסיקה כי יש לעשות שימוש בסמכות זו בזהירות מרובה, תוך התחשבות באופייה של שיטת המשפט הנוהגת. בע"פ 951/80 קניר נ' מדינת ישראל, פ"ד לה (3) 505 נקבע:

"בצד הכלל כי הראיות צריכות להיות מובאות בזמן הרגיל והמקובל, יש להכיר בשיקול-דעת בית המשפט לסטות מהכלל, במקרה שהוא ימצא זאת לנחוץ. הפעלת שיקול-דעת זה אינה צריכה להיות ענין שבשגרה. יש להניח, כי ככל שהצד התרחק מהמועד הקבוע בחוק להבאת ראיות, וככל שהמשפט מתקרב לשלב מתן פסק הדין, כך יקשה לשכנע את בית המשפט להפעיל את שיקול הדעת".

מן האמור עולה כי בית המשפט יפעיל סמכותו לאשר הגשת ראיות נוספות לאחר שנסתיים שלב הבאת הראיות, בזהירות הראויה, וכשלנגד עיניו בחינת טיבן של הראיות הנוספות, הרצון למנוע עיוות דין, וכן מתן משקל לשמירה על כללי הפרוצדורה ולעיקרון סופיות הדיון.

לאחר שבחנתי את השיקולים שלעיל, לצד בחינת מידת הזיקה של הראיות שהגשתי מתבקשת כעת לשאלות המהותיות הטעונות הכרעה, באתי לכלל מסקנה כאמור כי אין מקום להיעתר לבקשות.

אמנם שתי הבקשות עניין בראיות אשר לא היו מצויות בידי הצדדים בשלב הבאת הראיות, שכן הן נוצרו לאחר שלב זה, ואולם סבורתני כי אין מקום לקבלן, לאחר ששוכנעתי כי שני הצדדים לא עמדו בנטל המוטל עליהם, בשלב זה של ההליך, לשכנע כי יש בראיות המבוקשות כדי להבהיר ראיות קיימות, או להטות את הכף לטובת הרשעת או זיכוי הנאשמים. בזהירות יאמר כי על פניו אין בראיות אותן מתבקש להציג כעת כדי לשנות את ההכרעה בסוגיות שבמחלוקת.

אשר לבקשת הקובל, הרי שהגם שבהתאם לפסיקה ניתן ללמוד על הכוונה לפגוע גם מראיות המאוחרות למועד הפרסומים נשוא המחלוקת, מסקנה כי פרסומים מאוחרים כנגד ב"כ הקובלים מלמדים על כוונה לפגוע בקובלים עצמם בעת שפורסמו הפרסומים נשוא הקובלנה, הינה על פניו מרחיקת לכת.

אשר לפרסומים כנגד הקובל, בהם נטען כי עסקין ברמאי, מושחת, וכיוצא בזה, הרי שאיני מוצאת כי עסקין על פניו בפרסומים השונים מהותית או חמורים מהותית יותר מפרסומים קודמים שפורסמו על ידי הנאשמים בענין הקובלים, פרסומים אליהם התייחסו הן הקובל והן הנאשם בעת עדויותיהם בפניי. זאת, אף אם אניח כי הפרסומים נעשו בלשון בוטה ומשתלחת. לפיכך אין בפרסומים אלו כדי לשנות לכאורה מהמסקנות העולות מהראיות שכבר נשמעו בפניי.

זאת ועוד; כאמור בתגובת הנאשמים, טענת הקובלים כי הפרסומים החדשים מהווים לשון הרע אינה טענה המקובלת על הנאשמים, ולפיכך, לו תתקבלנה הראיות החדשות יהיה צורך בניהול הליך שלם נוסף, על מנת לקבוע תחילה כי אכן הפרסומים החדשים הם בבחינת לשון הרע, ורק אז ניתן יהא לבחון את הסקת המסקנות המתבקשת מראיות אלו לסוגיה שבפניי, באופן אשר יש בו כדי לסרב את ההליך.

אשר לבקשת הנאשמים, הרי שהמסקנה בכל הנוגע לבקשת הקובלים נכונה ביתר שאת בכל הנוגע להשבת הקובל לדוכן העדים, למען יעיד על פרסום אותו לכאורה עשה, אשר אינו קשור קשר ישיר לסוגיה שבפניי.

בנסיבות אלו, משקבלת ראיות לאחר סיום פרשת ההוכחות היא בבחינת מעשה החורג מדרך ניהול ההליך המקובלת, ומששוכנעתי כי לא יגרם עיוות דין למי מהצדדים ככל שתידחנה הבקשות, איני מוצאת מקום להיעתר להן.

לא למותר לציין כי מאז שנכתבה ההחלטה, ופורסמה עוכב לבקשת הנאשמים, ניתנה החלטת בית המשפט העליון במסגרת בג"צ 3054/19, **ד"ר שוורץ סיגל נ' בית הדין הארצי לעבודה ואח'** (ניתן ביום 4.3.21), אשר דן בסוגיה דומה, ופסיקתו מחזקת אף היא את מסקנתי האמורה.

בהתחשב בפרק הזמן שכבר ניתן לקובלים להגיש את סיכומיהם, יגישו הקובלים את סיכומיהם עד ליום 16.3.21.

ההגנה תגיש סיכומיה עד ליום 18.4.21.

ניתנה היום, כ"ד אדר תשפ"א, 08 מרץ 2021, בהעדר הצדדים.